

СЛОБІДСЬКИЙ КРАЇ

27 вересня
2003 року

субота

ГАЗЕТА ВІДЗНАЧЕНА ГРАМОТОЮ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Виділяється з березня 1917 року

№ 182 (20234)

**Вітер
близьких
і далеких мандрів**

СТОРІНКА 3

**Арена щоденного
дива**

СТОРІНКА 4

**Міцність
«Борового кореня»**

СТОРІНКА 15

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ
Працівникам туристичної галузі України та спеціальним туристам

Щиро вітаю туристичну громадськість із Днем туризму. Щороку мільйони громадян України та зарубіжних країн вирушають у подорожі та на відпочинок у різні куточки нашої країни. Туризм відіграє важливу роль в українському суспільстві, а Україна все більше відкриває перед світом самобутність своєї історії, культури, народних традицій та звичаїв.

Це викликає гострі інтереси як стати вкрай важливим чинником соціально-економічного розвитку держави, змінити імідж країни, покращити державні та збереження історико-культурних пам'яток.

Бажаю працівникам туристичної сфери успіхів, а туристам — міцного здоров'я, невичерпного запашку та радісних і незабутніх відпочиттів у планованні навколишнього світу.

Л. КУЧМА

ЗВЕРНЕННЯ
голови Харківської обласної державної адміністрації
Б. Кушнірчука та голови Харківської обласної ради
О. Колосника з нагоди Дня туризму в Україні та Всесвітнього дня туризму 27 вересня 2003 року

Щиро вітаємо працівників галузі туризму та всіх працівників активного відпочинку з Днем туризму в Україні та Всесвітнім днем туризму!

Розвиток туристичного бізнесу з року з рік набуває все більшого масштабу і є одним із кращих способів покращити економіку та соціально-економічного розвитку Харківщини, підвищити добробут нашої держави та дати можливість розвитку туризму в Харківській області до 2010 року. Планом як і раніше на цей рік туристична підсистема області надає послуги 95 тисячам наших земляків та гостям нашої області на суму 30 млн грн, що свідчить про активну діяльність підприємств у галузі за минулий рік. На території міста окремі туристичні райони з міста розпочали, на основі розроблених концепцій туристично-рекреаційні райони та спеціалізовані рекреаційні туристично-рекреаційні райони та спеціалізовані рекреаційні туристично-рекреаційні райони.

Сьогодні перші кроки здійснюється перспективної реалізації великого унікального туристичного потенціалу. Мільйонна українська людина щорічно відпочиває в Україні, приваблює потенціал туристичної Східної Європи.

Повітряні, що створили конкурентоспроможного на світовому ринку туристичного, однією з головних переваг української туристичної сфери є наявність, масовий розвиток туристичного бізнесу до нашого часу — це перше найбільше досягнення. Про це свідчать результати цього року, які свідчать про активний розвиток туризму в Україні та Харківській області.

Бажаємо працівникам туристично-рекреаційної сфери щастя, здоров'я, добробуту, зростаючої популярності наших природних угодь в усіх проєктованих районах Харківщини!

ЗВЕРНЕННЯ
голови Харківської обласної державної адміністрації Б. Кушнірчука та голови Харківської обласної ради О. Колосника з нагоди Нового, 5764 року за іудейським календарем (Рош-Гашана) 27 вересня 2003 року

Шановні єврейська громадо Харківщини!

Щиро й сердечно вітаємо вас із Новим, 5764 роком, що настає 27 вересня за іудейським календарем.

За національною традицією, хочемо побажати вам щасливого нового року. Нехай він буде сповнений миру і злагоді, родничком щастя і добробуту, оптимізму і нових успіхів у нашій спільній справі — в Україні та в Харківщині!

Шани і поваги з новим роком!

ЗВЕРНЕННЯ
голови Харківської обласної державної адміністрації
Б. Кушнірчука та голови Харківської обласної ради
О. Колосника з нагоди Дня машинобудівництва 28 вересня 2003 року

Шановні машинобудівники!

Серпенти вітаємо вас із професійним святом!

Висока якість виробництва машинного машинобудівництва Харківщини — один з головних стратегічних ресурсів подальшого соціально-економічного розвитку нашої області. Значення кожного виробленого професіоналізму, наполегливості, самодисципліни, «кмітливості», «запасу» (назва імені Милославського), «кмітливості», «турботливості», «моніторингу», «фіду», «інтегрованості» та інші підприємств цього року стають важливими картинами Харківщини, активні поштовхи своєї діяльності на світовому ринку.

Бажаємо вам, шановні друзі, міцного здоров'я, щастя, благополуччя, нових успіхів у праці, які сприятимуть кожен залучити майбутню Харківщину, добробут наших громадян.

Голова Харківської обласної державної адміністрації **Б. КУШНІРЧУК**, Голова Харківської обласної ради **О. КОЛОСНИК**.

ЩОБ РОЗБУДИТИ ТИХ, ХТО СПИТЬ...

ДІТИ — НАРОД ДОПИТЛИВИЙ НАВІТЬ ЯКЩО СВОБОДА ОБМЕЖЕНА ПАРКАМИ, ВОНИ ВСЕ ОДНО СЕРЦЕМ РВУТЬСЯ ЗА ТОЙ ПАРКАМ. У ЛЮБОМУ ЛІСІ СПІТЬ Ж ШКАВСОБІ, ЯКЩО ПОЩАСТИТЬ, МОЖНА НАВІТЬ СПРАВЖИЙ СНАРЯД ЗНАЙТИ. ОДНОГО РАЗУ ЗНАЙДЕМО СІРЯТКАМИ СНАРЯД ВИБУХНУВ ПРЯМО В ОЧІ МАЛЕНЬКОГО ДІВЧАЧА ВПАЛИ МОСДИКІ СТОНИ ТОДІ ПІШУ, АЛЕ ДІЛО НЕВЕВІЛИ, НЕ ПОРАНИЛО, ПЛІВКА КОНТРИМУЄ СЕРЦЮ НА ТІЛІ. НАРОДИВСЯ А РІВНО ЧЕРЕЗ РАНО ТОМУ ДОЛЕРГО ПРІЙШЛА МУЗИКА, І СТАЛОСЯ ТІ ТАКІС НЕСЛОДІВАНІ, ЯК ВИБІХ СНАРЯДА, ДО ДІВЧАЧОГО ПІДНІВКУ ТОДІ ПРІЙШЛИ ДІВКИ ПРО ВІЙНУ, ДІТИ ПРІЙШЛИ, КОЛИ ЗА ЄВРАІ ПОПЛИВЛИ КАДРІ — У БАГАТОРІЗКЕ БІЛІМІ ЗАГІНУЛИ НА ТІХ ФРОНТОВИХ ДОРОЖКАХ, СТОЖ КОЛИ ЗА КАДРОМ ФРОНТОВОЇ КНОСТРИКИ ВИБУХНУВ МЕРОДІС, «СТАВАЙ, СТАВАЙ, ОГОНЬМАЯ», З ДІВЧАЧОМ СТАЛОСЯ ЩОСЬ НЕВІМОВІС — Я ПЕРЕЖИВ ТОДІ ТАКЕ ПОТРЯСІННЯ, НЕВІ ЗНОВУ ПОБАЧИВ, ЯК ВИБУХНУВ СНАРЯД В ОУКАХ НАЙКРАЩОГО ДРУКА ВІДТОДІ І СТАВ ЗАПИСУВАТИ ПОДУМКИ МІЛОДІ, ЩО ВИБІХАЛИ В МОЇ ДУШІ, ЩОСЬ СХОЖЕ ДО ТОГО ВИБІХУ ВІЯ ПЕРЕЖИВ ЦІВРАТІ ВЖЕ ЦЬОГО ЛІТА ДОРСЛОДО ЛЮДИНОЮ, ЗА ПІВРАТІ ЯКОЇ БУВ ІНСТРУМЕНТ РОБОТА ІНЖЕНЕРОМ У ПРІВАНСЬКОМУ, А ЦЕ ПЕНЗЕЛІЗ ДОЖИВКА, НА РАХУНОК ЯКОГО МАРЖЕ ДО ПЕРСОНАЛЬНИХ ВІДПОЧІВ ОДНА З НИХ І БАРАБ ДЕМОНСТРУЄСЯ В ЗАРЯВЛЕНІ ФІЛІДІОДІ.

*До 70-річчя
галадосямору в Україні*

Микола БІЛІСЬКИЙ
Микола Віталій ІВАНОВИЧ
(Закінчення на стор. 6)

**Польська національна виставка
Бізнес Польща-2003 – Biznes Polska-2003**

Донецьк 30.09–3.10.2003 р.
Виставочний центр «ЕкспоДонбас»

Більш ніж 150 польських фірм та економічних організацій запрошуюють відвідати виставку й взяти участь в інформаційних семінарах і круглих столах.

Вхід вільний
Донецьк, вул. Чапюскінів, 189-В
Довідки за телефоном: (0572) 585-424, (062) 384-94-74

ДУХОВНА ВІЗИТКА ХАРКОВА

Нова

В ЦЬОЙ ЧАСТИНІ МІСТА НІКОЛИ НЕ БУЛО ХРАМІВ — У РАДЯНСЬКУ ДОБУ ЖИТЛОВІ МАСИВИ ЗАБУДОВУВАЛИСЯ БІЛЯ ПРОМИСЛОВИХ ГІГАНТІВ — ХТЗ, «ЕЛЕКТРОВАЖМАШ». ТОЖ ЦІЛКОМ СПРАВЕДЛИВО, ЩО НИНІ САМЕ ТУТ ЗВОДИТЬСЯ ОДИН З НАЙКРАСИВІШИХ ХАРКІВСЬКИХ ХРАМІВ — ЦЕРКВА СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ОЛЕКСАНДРА, ПОКРОВИТЕЛЯ Й МОЛИТВЕНИКА ЗА СТОЛИЦЮ СЛОБОЖАНЩИНИ, ЗАМУЧЕНОГО СТАЛІНСЬКИМИ ПОСІПАКАМИ.

щойно встановлений хрест зроблено зі спеціальної міді. Унікальність новобудови й в тому, що тут передбачено все не тільки для потреб Богослужіння, а й духовного навчання парафіян, малечі, оскільки, призначення бібліотеки, медичної школи тощо.

Ніна ЧЕРНОВА.

НА ЗНІМКАХ: встановлення хреста на новому храмі. Фото автора.

— До 350-ї річниці заснування нашого міста, що святкуватимемо наступного року, це будівництво буде повністю завершено, — урочисто пообіцяв Харківський міський голова В. Шуміляк. Уже й зараз купівельні споруди вказав своєю волею, виключено архітектурною директором С. Чечельничий залишились єрмих собі). А Богослужіння у вже відкритому новому храмі (до речі, найкрасивіше в Харкові) збиратимуть багато вірників.

25 вересня 2003 року старе справдане свято для них, а 15 години 35 хвилин під малиновою мелодією дзвонів на майдані встановлено перший хрест. Цього дня до церкви завітала заступник голови Харківської обласної державної ради О. Сидоренко, Харківський міський голова В. Шуміляк, священнослужителі.

Хрест освятив владика Онуфрій, який передав настоятелю нового храму протоієрею

Івану Михайлу та його парафіянам Воже Спасо-Словенни від Владика Никодима, митрополита Харківського і Богодухівського, який свого часу першим відслужив молитву на цьому святому місці.

Духовною візиткою Харкова назвав новий храм міський голова В. Шуміляк. При його спонсорстві, яке веде «Житловий» — встановлено новітні технології, розробки, рідкісні для наших храмів матеріали, зокрема,

Стихія про виставку

Ми завжди скорочуємо площу естауток прирощеними областями для відновлення і поширення економіки на зв'язки з Європою. Якщо розглянути структуру нашої економіки на початку 90-х років і сьогодні, то побачимо, що ми майже повністю втратили наш експорт в Росію, а це традиційний ринок збуту для харківської економіки економічної продукції. Від цього страждає не тільки Харківщина, але й розвинутий економічно. Тому в останній стрімі виставки чинитимуться зовнішні державні стимули створення Східної економічного простору і, особливо, зовнішнього ринку.

Голова Харківської обласної державної адміністрації В. КУШНАРЬОВ.

Вітаємо з ювілеєм!

Заура полковнику мідії Леоніду Дмитровичу Чернецькому — 60.

Він пройшов шлях від підполковника до генерала, а згодом до начальника ДА Харківської області, заступника начальника обласного управління внутрішніх справ. Нині очолює обласний фонд безпеки дорожнього руху. На всіх постах Леонід Дмитрович творив свою роботу з повною віддачею сил і енергії. Сьогодні, в день народження, бажаємо йому здоров'я, благополуччя, оптимізму. Дружина, діти, родичі, колеги, друзі.

МАЙЖЕ 200 КУРСАНТІВ-НОВОБРАНЦІВ АКАДЕМІЇ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ НЕЩОДАВНО В УРОЧИСТОМУ РИТУАЛІ НА ХАРКІВСЬКОМУ СТАДІОНІ «ДИНАМО» СКЛАЛИ ПРИСЯГУ НА ВІРНИСТЬ БАТЬКІВЩИНІ ТА УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДУ. ПРИЧОМУ, ВПЕРШЕ В БАГАТОРІЧНІЙ ІСТОРІЇ УСЛАВЛЕНОГО ВУЗУ ВИПАЛА ЧЕСТЬ ІМ ЗРОБИТИ ЦЕ ПІД НОВИМ БОЮВИМ ПРАПОРОМ, ВРУЧИТИ ЯКИЙ АКАДЕМІЇ СПЕЦІАЛЬНО ПРИГІДІВ З КИЄВА ДО ХАРКОВА МІНІСТР УКРАЇНИ З ПИТАНЬ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ ТА В СПРАВАХ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД НАСЛІДКІВ ЧОРНОБІЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ Г. РЕВА.

ПІД ЗНАМЕНОМ АКАДЕМІЇ

Знамено з прапором та промоантими газетним системним Міністерства з питань надзвичайних ситуацій «Захобіти, врятувати, допомогти» особовий склад академії прийняв під гучні курортське «Слава!» як пасердійний символ честі, звитяги й мужності. Машинами, саме під цим прапором добріше підраздлітлажені владелиці ще в серпні «ітак зарбухав» храм столиціним Хрещатиком на військовому парку з нагоди 12-ї річниці незалежності України, да саме харківської вуз упорше удостоюється чести представлення МНС України.

Цього ранку ж новобранці озброєно, чітко, здавалося, із задоволенням соруд прослушали свідчення слова прикляк, червоного від захоплення, одні стискали руку своїм наставникам і бачили слези радості на обличчях батьків. Для кожного з них проголошено клятву стаяк історичної «вдариною» поч-

кою бачили починення служби, а воща віддаються, то й законом у величній невільній майбутній роботі. Притетили зі значимістю подорожувати впродовж цього дня на тільки місця і в інших надзвичайних ситуацій, генеральськ чинів, а й голови обласної державної адміністрації В. Кушнарю, Харківський міський

губернатор професорів у справах подолання надзвичайних ситуацій, і впродовж маршів викладачів академії під мажорні мелодії духового оркестру. Причому раду співербніших та курсантів академії були вручені почесні відзнаки Міністерства з питань надзвичайних ситуацій. Цього ж дня курсанти-новобранці вперше зустрілися з на бойове чергування в підразділах пожежної охорони та аварійно-рятувальної служби міста. До речі, тільки за минулий рік курсанти цього великого дільниці за межми України створено нового найкращого змагання в протилежні рази доводилося брати участь у різних регіонах, до загальної проведеному виступу та виступу професійну підготовку.

Варка у вузі готується ще до однієї знаменної події: в жовтні академія відзначитиме свій 75-річний ювілей. На придійним святі «несуть» гостей на тільки в різних аудиторіях України, а й багатьох країн СНД. Микола ТАРАЩЕНКО. Фото Володимира ГАЙДАШЕВА.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ - У РОБОЧОМУ РЕЖИМІ

НА 70-річчя ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕЗІНФЕКЦІЙНОЇ СТАНЦІЇ з'їхали колеги з усієї України. СПІВПАВ ЮВІЛЕЙ ЗІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ НАРАДОЮ-СЕМІНАРОМ З АКТУАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ ДЕЗІНФЕКЦІЙНОЇ СПРАВИ В ДЕРЖАВІ, ЩО ПРОВОДИЛАСЯ НА БАЗІ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ СЕС. ТОЖ ПОВОБОВИТИ ФАХІВЦЯМ БУЛО ПРО ЩО

Адже в умовах сталого кадрово-бюджетного фінансування навіть непрофесійно, як виглядає ця служба. Наприклад, завізир Харківської обласної дезінфекційної станції складається зовсім з п'яти машин при потребі 50 на такі великі територіально-об'єктні міста. Рішенням давше лише й будівельна станція, зведена ще в 1983 році. А про зарплатні плати керівників — годі й говорити.

Та попри все Харківська дезінфекційна станція, як наголошено завізиром дезінфекційної станції Валентином СЕС В. Данилюком, — одна з «найкращих» в Україні. (Згадаймо хоча б, як героїчно протистояли харківські медики випадкам можливого зараження стигмою тифоидною, не допустивши її на територію держави).

— Шарко, — як зазначила головний лікар обласної Т. Балашкіна, — у нас знаєзарплати 100 тонн річчів, здійснюється 120 тисяч різноманітних досліджень тощо. Тож обсяг робіт значний, а зарплатні плати невеликі. Адже прибуток від роботи немає ається влітку на себе підприємницької структури, значущі вершини. Робота ж на об'єктах

співально-робочого призначення лугне на площі небагато державної служби. А тут ще й держава «недаєвати нікуди», видозава міністерське розпорядження щодо нових розікнок на санітарно-дезінфекційні послуги. Вони, як вважають санітарки, або ж необгрунтовані запитання (а це «грає на руку» приватникам, які можуть заробити свої ціни), або ж виступи на одиниці (дуже). Це чергове те, зазначили учасники семінару, що не порадилась із фахівцями, практиками.

Тож ювілей Харківської дезінфекційної станції проходить, так би мовити, в робочому режимі. На семінарі було розглянуто важливі питання боротьби зі збудинками туберкульозу, кашковим, коенгіно-кравельним та інших інфекцій, профілактики внутрішньолікарняного інфікування пацієнтів та медперсоналу, організації особисті з профілактичної дезінфекції, боротьби з переносниками інфекційних захворювань тощо.

Особлива увага приділялась заходам профілактики на об'єктах епідемічного ризику

Ніна ПОГРЕБНЯК.

КОНКУРС «СУПЕР-БАБУСЯ» СТАНЕ МІЖНАРОДНИМ

12 бабусь в Україні, Росії та Білорусії візьмуть участь у 5-му Міжнародному шоу-конкурсі «Супер-бабуся». В цьому році конкурс присвячено Міжнародному дню людей похилого віку та 350-річчю міста Харкова. Конкурс відбуватиметься 30 вересня о 19.00 у великому залі Харківського академічного театру опери та балету ім. М. Лисенка.

Наш хор.

ПОГОДА

За даними обласного центру з гідрометеорології, сьогодні по області та Харкові переважають змінливі хмарність 5-60 опадів. Вітер східний, 5-10 метрів за секундою. Температура вдень по області 17-22, по Харкову 18-20 градусів тепла.

25 вересня змінливі хмарність, часом навислий дощ. Вітер південно-східний, 5-10 метрів за секундою.

26 вересня без опадів, змінливі хмарність, 5-10 метрів за секундою.

28 та 29 вересня температура вдень 5-10, вдень 10-21 градусів за Цельсієм.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ! ВІТАЄМО

27 вересня — ГАНЖУ Миколу Олександровича, голову Самовшської райдержадміністрації.
28 вересня — ТРИЗНУ Дмитра Кириловича, голову Богодухівської райдержадміністрації.
29 вересня — БОРИСЕНКОЮ Віктору Михайлівну, військового прокурора Харківського гарнізону.

Ювілей

«ПРАВООХОРОННІ» АДРЕСИ ЦИРКУ...

У 1883 році брати Нікітін — засновники Московського стаціонарного цирку поставили дерев'яний цирк на харківському майдані, що носив багатовимісну назву «Жандармський» у районі між вокзалом та Гончарівкою. Так народився перший стаціонарний цирк у Харкові, і того ж року відбулася перша його вистава. А трохи роками пізніше місцевий промисловець-мільйонер побудував для цирку капітальну будівлю, що збереглася й понинані. І майдан «яку ніколи майже не змінив: замість колишнього «жандарма» отримав ім'я «Червоного Майданера».

Перша харківський циркова будівля була споруджена за типом цирку братів Франкони в Парижі, що став взірцем для подібних споруд кінця XIX століття. Глядачі розміщувалися в невеликому амфітеатрі, а найбільшого — на ярусі, що йшов від околиць міської площі, залаштовані розриви для оркестрового майданчика. Але внутрішня архітектура приміщення дозволяла показувати й великі циркові вистави, й театральні спектаклі. Річ у тім, що тренді театральності у дивному манері міг швидко трансформуватися на глядацьку залу, що ставала продовженням амфітеатру.

Ось чому в харківському театрі-цирку охоче виступали не лише бую циркові артисти, але й театральні групи. Тут нашим землякам в своє місцевістю показували групи двох класиків театральної режисури XIX століття, двох братів Тобіаєвних — П. Сакаланського та М. Садовського, а також знаменитого драматурга та режисера Марка Кропачинського.

В ті часи циркові вистави були надзвичайно популярними. Для багатьох громадян це був наче квиток свіжого денця, хоча й розміщувалися незалежно поблизу цирку на двох ярусах, проте віддільній «галерією» — останньому ярусу, від самим куполом. Перші, хто вистігли, займали стільці без номерів, хто не встигав — усе виставу стояв. Незважаючи на короткий поліцейський режим саме тут і зароджувався вітчизняне естрадне сатира. Циркові актори довгоно й дуже дошкульно критикували місцеве начальство, чиновництво та й самих поліцейських, а сатирична публіцистика епопеяда вступила своїх справжніх корифеїв, як були в неволі не менш популярними, ніж сьогодні, нині Жандарми чи Заборони.

Надиромо ж «через чверть століття після шкврти першого цирку відомий театральний підприємець грек Муссурі обіцяв виступи в тому, аби збудувати неподалік від цирку на той час найбільший у світі — на 5750 місць! Сталося це в 1911 році.

— Два цирки в Харкові? — дивувалися завжди артисти — американці, німці, французи. — Невідома розгадка!

Говорили, на той час стаціонарний цирк був навіть не в усіх столичних містах. За часів радянської влади розпочався приміщення цирку Муссурі перетворити театру Музичної комедії. А у 80-х роках

минулого століття воно стало амфітеатром. Так досі й дивляться на вулицю Кірпа Маркса бачивши забитих ярусів, а влітку і палячию погоду, яку там партером... Виходить, два цирки в Харкові — й справді зайві розкоші! Утримати хоча б один...

І лише в 1974 року держава таки побудувала цирку нове приміщення, в якому він і отримав свою нинішню прописку. Хоча й не на 6 тисяч місць, як колись у Муссурі, а в цілому менше, але глядач там стало значно зручніше: місця розташовані амфітеатром, вже немає «галерій», вільна простору, даремних приміщень, світлі фойє для приємних прогулянок в антракті.

Нашому цирку пощастило на «репресивні» адреси. Майдан перед новим цирком дуже довго носив ім'я Урицького — начальника Петроградської НКД. Лише з нинішнього червня його перейменовано на честь легендарного харківського ірмені Бугримового! — нашої землячки, яка перша зруйнувала існуючу в СРСР чоловічу монополію на дресировання жуків, а саме — «цирк жуки». Справді мрія та радощів харківська адреса!

...ЙОГО ЗІРКИ Й ЛЕГЕНДИ

Цирк для нас, глядачів, це завжди святковий фешевек. Він просто не має права бути іншим. Саме тому зірки цирку, окрасою спланували, на все життя потім осясали споглядаючи. І тому ми — представники нинішньої династії глядачів та зривачів цирку.

Хто ж вони, наші кумири? На стіні циркового фойє зроблено оригінальну фотогалерею найвідоміших з вітчизняних циркових артистів, початок або більша частина життя яких пов'язана з нашим містом. Творчість кожного з них — захоплюючий роман. Судити самі!

...Багато хто з харків'ян пам'ятає такий оригінальний номер артист, продемонструвавши мисливський клас найвищого класу, ставив пости на спину коня на повній зрості і в своєму стрибку на манаж робив блискуче сальто-мортале. Нале прапор, падаючи його густо чорна борода. Харків'янин Дмитро Кошарев народився ще в позаминулому, XIX столітті. А своє прощальне сальто-мортале виконав у середині 80-х років XX століття! Цікаво, що своє 90-річчя артист відзначав на арені завжди для себе цирковою програмою.

Значимим цирком роз'явився й дала Петра Маяцького, заслуженого артиста РСФСР, який у своїх номерах поєднав досягнення науки, техніки та мистецтва. Він навчався в Харківському технічному інституті (нині Полтавський університет), захоплювався спортом, виступав у самодіяльних групах із акробатичними номерами, а потім — професійний цирк з силовими акробатичними номерами. Але любов до техніки все ж узяла своє. Тренували час артист дивував глядачів майстерними мотопроказами на майже вертикальному треку.

СЬОГОДНІШНЯ ВИСТАВА В ЦИРКУ, ЯКИЙ ТЕПЕР ЗНАХОДИТЬСЯ НА МАЙДАНІ ІРИНИ БУГРИМОВОЇ, НЕ ЗОВСІМ ЗВЧАЙНА. ВОНА ЮВІЛЕЙНА. І ЮВІЛЕЙ ЦЕЙ НЕАБІЯКИЙ — ЦИРКУ 120 РОКІВІ УЯВІТЬ СОБІ, В ПОКОЛІНЬ ХАРКІВ'ЯН РАДЛИ Й РЕГІТАЛИ З ФЕЄРВЕРКУ КЛОУНСЬКИХ ЖАРТІВ, ІЗ ЗАТАМОВАНИМ ПОДИХОМ ТА ПЕРЕЖИВАННЯМ У СЕРЦІ СПОСТЕРІГАЛИ СМЕРТЕЛЬНІ ТРЮКИ АКРОБАТІВ ПІД КУПОЛОМ ТА НА АРЕНІ, ДИВУВАЛИСЯ З ЧАКЛУНСТВА ІЛЮЗІОНІСТІВ ТА ЗІ СПРИТНОСТІ ЖОНГЛЕРІВ І МУЗИЧНИХ ЕКСЦЕНТРИКІВ, З ХОРОБРОСТІ ДРЕСИРУВАЛЬНИКІВ, ДЖИГІТІВ, ВЕЛОСИПЕДИСТІВ ТА МОТОЦИКЛІСТІВ.

Та справжню славу приніс йому власний винахід: номер, що явився «Кула силімоосі». Увазі далі опалені з драгу півкулі, що потім закриваються одні іншою іншою аркою та іншими половинами волоссятого горіха. Всередині в ідейності двох мотоциклистів, Половинки з'єднуються. Мотоциклісти починають з шаленою швидкістю майже хлостати їздити по внутрішній поверхні кулі, й усе система плавно піднімається від кулі. Рух мотоцикліста стає упорядкованим. Один — значний, це був сам автор номера — їздив у верхній половині. Другий — спочатку це була дружина артиста, потім дочка — у нижній.

І реліто... оркестр замовкає, залишаючи простір для тріскотини моторів. Половини кулі починають роз'єднуватися. Відстань між ними складає понад метр. Та сміливий продовжує свій шалений біг по кулі. Один неврівний рух — і все! Та ось півкулі знову з'єднуються, й двигачення «НЛО» м'яко припиняється. Знову мислять — і явилася вибухає оплесками! Особливо небезпечка номеру полегла в тому, що тут працювало немаленьке було застосування жорсткого страху. Лише точний розрахунок та виртуозна володіння мотоциклом змозжило життя артиста.

На прорахунок жаль, доля великого винахідника склалася трагічно. З тих пр нікого в скарбі білими так і не назавжди пошторити номер нашої землячки. А його дочка та партнерка Марина перекаваліфікувалася на дресировальницю гепардів.

У Харківському цирку у 50-х роках визначилася доля знаменитого клоуна Олега Попова. Випускник Московського циркового училища, він виступав як жонглер на арені. Під час його роботи в Харкові реліто азаворі клоун. І беззастовний після революції директор цирку Фред Ясанов перерік молодого актора замінити колегу. Олега як так пришло до душі нова амплуа, що він назавжди залишився клоуном у своїй жанровій кліматичній копії. Таким і побачила його більшість харків'ян, і нагородила титулом «Самий смілий клоун».

«Все життя в цирку» — це про клоуна Костянтина Бермана, який став народним артистом РРФСР. Його й досі пам'ятають корінні жителі Гончарівки, де мешкає це циркове родино. А народився його мата — білетна касирка, на своєму робочому місці — в цирковій касі, коли тільки-но почалося спектакль. Значний ж, іншого життєвого шляху, лям цирку, майбутній артист собі не уявляв. Так і працював у цирку — аж до своїх останніх днів.

БЕЗ ЖАРТІВ ЖИТИ НЕ МОЖНА!

Артисти цирку — люди яскраві й у житті. Жартують не лише з глядачем, але й з своїми колегами. Наведено кілька таких історій у виконанні Леоніда Сикатора, заслуженого артиста України, який пройшов довгий артистичний шлях від відомого циркового програмі, тобто цирково-

го конференсьє (по-старому шпрехштаймейстера), до медіанної посади заступника директора Харківського цирку.

— Було це ще в старому приміщенні цирку. Клоун Володимир Кремена виконував комічний номер «Силач», в якому піднімав найважчий ваги предмету жонглював гірками. Щоправда всі вони були не справжні, а зроблені з гуми та поролону. Тож у фіналі він піднімав гумову батарею оладання, а потім розтагував її, наче бачив. І от одного разу артист взявся з загоспа справжню батарею та піднімав нею реакцію клоуна. Увазі собі його обличчя, коли настав час підняти батарею, що важилася стільки ж, скільки й сам артист! Але успіх номера у публіки був на цей раз найбільш бійний, ніж звичайно, і Володимир ні на кого не образився!

Уже сьогодні потрапив у заманювані фінансові коло: всіляка одна дитина не дозволяє спокійно жити на колісній сцені знайти. Надати гастролі такої зрки, як Igor Kio, сьогодні не зобрають певних звань. Рідкий глядач не спромігався, як колись, придбати три квитки, аби з родиною відвідати цирк. Між тим, не можна й зникнути зру на квитки: да гарантія, що глядачі взагалі кинуться на циркові вистави?...

От цирк і не може забезпечити себе самим артистам колісний соціальний престиж та добробут. Немає можливості в поєднанні обсяг виплати подібний реквізит, певляк кошта, аби залучити обличчя для концертних виступів по всій Україні. Тому, на переконання Л. Сикатора, український цирк поступово занепадає. Більшості вітчизняних артистів доводиться гастролювати лише в Україні, тому дуже часто доводиться буюти в так же самих містах. Зовсім не те, коли раніше, вирушаючи у гастролі, не турбує про СРСР, артист повертався «додому» лише разів через 5-6. Отже, циркові артисти з особливою увагою слідкує за процесом утворення Бачного економічного простору.

Ті ж, кому пощастило здобути відомість на міжнародних конкурсах, такі, як група Сергія Шаталова, Сергія Манюка — представники харківської школи жонглерів хімістів, — укладають довготривалі закордонні контракти і виступають перед грошавитом іншими лублівою. Коли ж вони опиняються на батьківщині, — отримують зарплату за звичайним ставкою циркових артистів — у межах офіційного проєктного мінімуму.

Звичайно, в таких умовах престиж професії артиста цирку дуже затьмарився. І талановиті молоді уки не мріє про подібну кар'єру... І все ж, у день світлого хочеться сподіватися, що цирк наш, як і мистецтво, безсмертний. І мене не виставі Кіо, ставлять диво, завжди лідеру наш цирк зовсім як вєршавши, нік колись. І буде в нього ще багато чудових кошта!

Петро МАТВІЄНКО.
Фото автора.

До 70-річчя голодомору в Україні

ЩОБ РОЗБУДИТИ ТИХ, ХТО СПИТЬ...

(Закінчення)

Початок на стор. 1)

Ми сидимо з Віталієм Петровичем у фойє Українського культурного центру «Юність» і розглядаємо світлина та акварель, привезені ним цього літа з Дніпра.

— А хочете, я вам зараз скажу останню методичку нагорою? — риторично запитав він. — Вночі напав, коли перевернув ці фотографії і акварелі Дніпро. Тар привітливо дивився й тек Нінко, як і кох, запит.

— Що, мій співрозмовник вже за ролем. А в порожньому о ця речка порі приміщанні УХД крокує німа, час рана на Дніпрі, мовод.

— Одного разу нам пощастило побачити, як у Дніпра веселючка воду позначив. Шкода, що ця колисьова світлина в газеті втрапиле кольори. Я вроду не хотів побачити...

— Розкажіть докладніше, як виникла ідея вашого походу по Дніпру? Хто був з вами?

— Нині виконавцями сім десятиріч голодомору-33 в Україні 2003 рік офіційно провозьмаєся історичним його пам'яті. Але, як на мене, дані офіційного оголошення ми не прослухали. Все надто спокійно, ніби в не було ні страшної трагедії в житті нашого народу, власне, його генотипу, що вчинив уник.

— У нас же подекуди й зараз можна почути: «Не було нічого голодомору». А це ж неправда. Голодомор був. Були й залізничники його жертви, були й кативанонаші. Так свій похід по Дніпру, катрий розвідки Україну навілі, наша команда привітливо до 70-річчя голодомору. Ми пройшли від Києва до Чорного моря від басом «Будуймо Шевченкову Україну!»

Мета одна: щоб ніхто не забулася та трагедія, не зникла б у безпам'ятстві той злочин, геноцид. Розповідати бей похід, мов, з одної боку, мали на меті «розбудити тих, хто спить». Але розбудити не для поезії. А для примірених. Тільки через примірених й можна розповісти не подальшу згадку в суспільстві. Коги нікого покаялися. Жертви — простили. Бо той, хто вперто твердить, що не було голодомору — злочиниця. Я так сказав: в житті нашого народу (називати в цілому) в який Божий план, Божий злуду. Але в й виправдан, скаржити там же сам. Організація голодомору в Україні і в оті чорні віпніки. І той, хто вперто заперече очевидення — виправдовує в Берлінці ситуаційні ситуації. Ми поговорили, що заглибиті салки невинної жертви — це вже трагедія. А тут анкішою 7-9 мільйонів українців, і на Світо голодомору? Той сказав, що це було? — Та коли ми йшли кативанонаші по Дніпру, зупинилися на його берігах, розповіли місцевим жителям про 1933 рік, вони багато нам розповіли, що і як було насправді. Люди передали, думали, що ми організували такий

похід, допомагали облаштуватися на відпочинок, частували фруктами, з боєм говорили про те, скаржити йому були сім, або знати від батьків, родичів.

— А чим же було учасники походу? Хто допомагав коштом?

— Кошти вносок. Організатором був наш капітан — Ігор Пудир. Він коонер-фанк. До речі, багаторічний бачко, який мавшас у Керчівні. В нашій команді був і колишній полковник, фронтовик, який пройшов війну, а нині в однім зі старшин українського ко-

лоход, допомагали облаштуватися на відпочинок, частували фруктами, з боєм говорили про те, скаржити йому були сім, або знати від батьків, родичів.

— Як саме виникла ідея до учасників походу?

— Перша змова — здоровий спосіб життя: на палети, на валянки в похід спокійного тощо. Похід — це певна акція на виконання. У нас же не було спокійно. Але щастило серця: фірма «Оболонь» дозволила кілька днів на річковому вокзалі відпочитися її працівники, забронювала нас в одне «Житлик». Ми не мали кативанонаші. Але поки виступували до походу, приїхали в Київ. Кішані баган продали недорого, що й допомогло спускити на воду, давше коридор. В Києві ми змайстрували й хрест, з написом «До 70-річчя пам'яті жертв голодомору», який потім спускали по Дніпру.

Лодки, коли дівчались, вони маршрут ми вправили йти, попереджали: «З Дніпром на межі жертовності. Будете обсервувати». Згодом ми переконалися в цьому, бо потрапили під штурм (не один раз), і під аміну. Але все минулося — випливали. Хоча йти на веслах, особливо проти вітру, дуже важко. Та ми скоря зустрічалися прекрасні люди. В одному місці, біля Канева, нас підловили люди на буксирі «Іва» злітської катери. Спочатку ми його прийняли за нагого прота — негоспійний, мнати на шаленій шалікості мало не на нас. А потім порозумілися.

Заперезавітні мені пошукували наш свої вітрила. В нішому місці хлопці-рибальки віддали нам всю свою рибу. (Хоча ми й самі ловили, бо ж похід на виконання). Під час нашого зупинки зліткі (до речі, родинка, яка 30 років тому повила на Дніпрі) запросила на дачу, де зварили смачну кашку (риба була зварена), почастувала домашніми стравами, зацікавили чаєм. Потім разом з онуком та онкою показала свою садибу. Препороче місце. Тако тільки й могло бути на нашій благодійній землі.

— А безпосередній з вами, хто пережив голодомор, зустрічалися?

— Так. Люди дивувалися за пам'ять: «Добру справу робити, хлопці». — Сказав нам у Керчівні свій друг, який називався Сергієм Петровичем. Йому 82 роки, прийшов війну. Але тринадцятирічний хлопчик переміж голодомору, розкуркулення. Він агдував: «Забрали наїпродийні шок. Бачив одного внора, як вали «куркулі» — земліних селянських дітиків — трударів. Скрутили руки й за спинами драгом, та так, що тать поспини кини. Очі руки я злам'ятав на всі життя — жодна робота, жорні від землі, що втілює в шкуру — й сині». У шокорнам, дітям, дозволено діт'ювати жодні на день. Та одного разу товаришу мову не дали й шого: скаржити, що він скаржити. Бачі толи дорослим я весь час розповідавав, чому так сталося?

Дізнав висновок — голодомор був спланований злочинцем на знищення українського селянина-трударника. Бо значно наїталановитіших кативоробів — селян. Про це не можна забувати! Про це треба говорити, особливо молоді.

— Ви тільки слухали ці оповіді, занепокоєні їх, чи й самі щось розповідали людям про голодомор?

— Ажко. У місцях, де приставали до беріг, анкідали сільські ради, зустрічалися з керівниками, виступали перед людьми. Особливо адміністрації скаржити були діти. Пригадую, надали на Нікополь, зупинилися ми, щоб відпочити катери кативанонаші. А дітвора — тут як тут. Допомогають, розпитують, чому вано, чомушо. Ми поповіли, і слухали нас дітвора рожі в'їжджали-шкаржити, що не можна стояти на березі, обсервувати ж вилізти... Потім вийшли знікати. А часом деякій час знікати приїхали з своєю наміркою. Мати порадити нам ласунок із фруктами й кавою: «Спасибі, що вийшли до нас і зупинилися».

— Ваш похід — це ж не тільки данина пам'яті, зустріч з людьми, але й зустріч зі світом для всіх українців місцями. Що аннесили згадки?

— На воді подальше життя зацікавлено в пам'яті, як кативанонаші Тарасову гару. Малюнок цей подорожні Кіншинському музею. А це в пам'яті, як доторкнувся до ролі в цілому світовому мист. Ходив

торітурса кативанонаші — і німа на скаржитому небі спокійно. Це ж в Шевченківській грає... За ті 10 хвилин до роліма стільки скар, анкері набрав, наліч мовці, кативанонаші. А коли скаржити грали, пому оплески, побачив захоплені очі, зворушливо мене. Не підозрював, що стільки людей було в ті хвилини в музеї.

Прекрасні години провели й на Хартві, де потрапили на третій фестиваль козацької кативанонаші «Спас». З фотоапаратом зала на дерево і спостерігав за тим, що відбувається з кативанонашім колі, зробив кілька знімає. Вперше в житті побачив справжній (Борисів) український топак. Здалося, ніби це хвіст, а не реальність: скаржити наїривий, скаржити шкар. В гостях у залозради були кубанські козаки. Скаржити лунали українські мови. І ще так, як бачили рідніми.

— А як часто на берегах Дніпра лунає рідна мова, Тарасова мова?

— Мста двоєліт зросійшені. А от у одних частіше звучить хороша українська мова. Найбільше раджу, що нею спілкується діти. Аж, на жаль, подіуми дитячих конкурсів змушували мовчати, коли чули скаржити, приправлений брудунок скаржити.

— Вони розгубили на нашій згадках?

— А ми «идукую» пояснювали, чому не можна забруднювати наїривий простір поганими словами, думками. Бо це поворітське бумажистом наїривий на твою ж твою голову. Голодоморився. Навіть зібачилися.

— А чи багато поїхали під час походу побачити на Дніпру?

— Ми побачили голівки: як потягався від штурми морі-озер голівки української рибки, заросле лататки мови, рубинувалося беріг. Були скаржити, коли побачили після штурми та хвилі на Дніпрі онкіли дами мовлі; як на березі анкіно багато мертвої риби. Це страшно. Ось над ним треба думати суспільству, політикам: впертуку Дніпро — впертуку Шевченкову Україну.

— Ви здійснили коридору, цілаву подорож-акцію. Ваші знімки, фотографії, віраження й оповіді стануть надійним громадськості чи, так би мовити, залізничкою в альбомках для скаржити свідку?

— Нам хотілося б поділитися кативанонаші з нашіми. Дітям розповіли про похід харківівани в Українському культурному центрі. А вартіти плануємо виступити в шкаржити, можливо, вухак тощо. Адеві допомоглими що ніщо, таєрничі словами відного шкаржити, щоб розбудити тих, хто спить». Скаржити вже німає часу. Треба риторично Дніпру, Україну, Адеві Чорне море, кативанонаші, за даними кативанонаші кативанонаші, щоб вказалися наїривийшим місцям прости, і це на робити нам часі. Бо ми так живемо на його берігах.

— Куди вела Нина Чернова.

НА ЗНІМКАХ: під час походу «Будуймо Шевченкову Україну!», присвяченого 70-річчю голодомору в Україні.

Фото Віталія МОРОЗОВА

«ОБЕТОВАННАЯ ВОЛОСТЬ»

Под таким названием мы с Ириной Евсой и Станиславом Минаковым собираемся сделать собственный — харьковский — вариант хмельницкого альбома. О Восточном Крае харьковчанам известно столько, что грех до сих пор не иметь подобной книги. Она выйдет нам именно альбомом — с репродукциями хмельницких работ нескольких харьковских художников и фотографов. Хорошо известны Краю Каролина Фальва, Давид Лори глава известной Краю харьковского художника Виталия Куликова. Составленная книга также иллюстрирует наш морской путь. В том плане, что для и поставшим дизайнера и редактора, а вернее сказать не издание — издание делайте... Между тем, с уверенностью можно сказать, что на сегодня составлена подробная художественно-историческая карта полуострова — с уклоном в восточную его часть.

Андрей ДМИТРИЕВ

Эдуард ЛИМОНОВ

Из «Дневника неудачника»

...> Из всех моих собраний цветов ярмо помню одно — в Коктебелем горах. Ранним утром ушел сразу после дождя собирать дикую тальцину. Добрался до нужного места и облака, и только в просветах облаков умудрился вылавливать из густой, темной, мокрой травы цветы. Не успелось, пока в руках не был тугой сервизный сноп. Был счастлив. Во всех горах никого. И едва видишь тропинку в пяти шагах. Чертов палец — скала, туман и туман, все это и не было.

Когда вернулся — любимая еще спала. Поставил ковшом в воду — во мгновение встал и улетел к любимой. Опять пошел дождь... И все это, уны, уже было...

Счастлив — это то состояние, когда ты можешь любить настоящее. Не прошлое, не будущее — но настоящее...>

Андрей ДМИТРИЕВ

Различные жаргонный узор, провидящая замкнутой круг, — отыскивающий на руку скор, но покуда скрывает негод. С небольшим опозданием, с большим изменением в мотиве сказанном мы в приморскую местность обзавели и с собой добермана возимем.

У судьбы потанцевать злость. Вот и как безобразно проймают: понимает, что все обошлось, а не что обошлось — не поймет. Он устанет отступать смарть, заправленное зыбком. Верней, станет пристально в море смотреть с точки зрения добрых зверей.

Ежегодный приездок обет. Процветает полевой помбард. Дощафокса каменной и монет, пробные радостей, криво-косоид. И судьба возмущает долги (так собака приносит долги) — Командор ускорит шаг. Доберман добавляет хлопот.

Как бы он ничего не украл — мудро ничего не украсит: заприметит шашлычный мангал, он хотя бы наладит власть. Он поглотит облет ячменя, стальной пилл, которая в Коктебеле. Будет ждать покормит, обречен удавленную мурду к тебе.

Даже ночью ему невдомек эти чужие, мангалы, суза и монета в зелье — зарок, что хозяйка чернется сюда. В тихой вилге, в травяной вилге скроет разум его козловой, как он будет наступит до сна, уберечь нас хотел — от чего...

Эдуард Голынец — грот Шаллини

Полурок — на все, что осталось в булавнике, чтоб задиваться в шаллинином гроте вальдено... Чтоб вдоль тропы мильярия, как римские стражники, сопровождали. А что за сплюсн — навеваю.

Экая невидаль — целый поселок реликтовый, вросев с ладьями к тропе примывает ограда.

И горизонт словно выкопан, выправлен британско до синевы: аккуратней и пушиче не надо.

Дело сиреневое — следовать царскими тропами. Должны почести отданы воми кипарисам.

Прошлое — побочку, пусть пропадает все прошлым... Жаль, что не пропасть за каменным атам карнавом.

Если же судьбы вершатся позорно урною, если бобы подкажутся черная с белым, —

лучше смотри, корифан, в эту кашу ладурную... Мы одержки настольно, что счастливы в целом.

Лучше не надо — шаллининов грот и шаллининое.

Так бы и дальше — взошло, наркислину, по-детски. Из глубины, как в гудущих, плечем с опаскою: наши чепелки пока остаются в подтексте,

там, где эпохой финал углован заводский. — будишь с одинокой, а я все такой же очкастый...

Мы отобьемся, ослепим подбим с мильяниной роде, в которой, дай Бог, — умереть в одиноком

Борис ЧИЧИБАНИ Федосия

В радостном небе разлики зеро дымкой печали улажено: гранясским взором прощальню смотрю на тонущую башню.

О, как плавно всталою твоей из мушкетарского шкафа, — рощей чумной под белой чалмой — факельскою Клея!

Желтая кожа нагротых камней, жаркой и пыльной кустарик — что-то же есть искрица-се и ния, в утицах этих и зданных.

Тешит дымящий, холмами жжат, город забвений, как Попли, а за холмами как тенью жжат построченуши стали.

Алым в зеленое керемляе мак, черные жарышки сев. Море синее и нежится как ко армена Дансес.

Чем спорна рестранжировать пруть по шкельпным мюкам, лучше о Вечности поговорить со стариком Алеваским.

Чм не ждали сюда корабли, но, удале и пророчий, орудие богата под собой пограбим орудиемские влны!

Последой сказке позерие скорей, чем восторжеским сплетням, тем и диму в, платан Бог корней, в городе пысметелем.

И не нарушусь детским мечтам, что, по смешному зметам, Осу Эмилеван Мандельштам рыскал по уличам Яки.

Настой на омак в луговом Судак. Мне с той землей не быть накротям, они лемма, но не фодония. Алик-Кам, Солтак, Вилмисорей... Я понял там, чем стал Голосован рай после изгнания Евы и Адама.

Как непростой Краму без татар. Шашлычки угли пахотый угар, зародки кладбищ надписи резные, обильный ослик, дымящий яру, верблежесь гор с кушман на горбу, и все кругом — тогда не Россия.

Я проходил по выжженным степлям и припадал к козыренным отдам кременным чудуш, два курдасосиннык. Везде, как владу, чултя Восток — настул без стада, свепал и жесток, одетый в райе, но с пролом и рубчак.

Который рай, но веди земем, в поднимает ласою на Пирен, где прах меной в суглея недра алоян, где а змобы Гюльке мюнек сморел на горы в складке и теник, что рисови Макимильян Волшин.

Будильский поп, украинский таня, в Москве француз, во Франции москвич, на стороне живи мейстер не все дуй, он свел гнилод в трагическом Краму, чтоб дном и новым герарде реал ему спятерстой золью окаянной мюки.

На облаках бы — в оный Коктебеле. Да у меня в Россия каталье и не дано родится по заду, и не пойму, кто и не кажу, земля я оту горькую струю кошу в кровя как сладкую зарку.

О, нет беды крашаный и черней, когда нивежда сыпнется с холма в одонный сахар мраморных бассейни, и только сердуя синит по углам угрюмый мыс, как бы индийский храм, спягающий в голубизну и зелье...

Когда, устав от жизни делово, улав на стол дурно головою, збоюсь с литем в каждой-нибудь клопанни, да оварит начало мюк позу, полынный свет, покинутый Замы — над оживи морем разный шлопанн.

Станислав МИНАКОВ Дар и кара

Каждый хотевший приобщить его, присвоил. И стал неизмеримо больше, уве-оказь на эти складки, излиям и респам. А кто был первым — многократно асоросшем мыслительно и сердечном? Грек, отбросивший весло и ступивший на дальный берег со стороны моря? Татарин, давший имя этому «магниту-камню, впакуду к себе все живое»? «Карадаг»? Так, все-таки, дар это или кара? Или дар и кара синонимичны? Кара, кара! Кара! Епавин уве-оказывая на карадаги изгибы! Моконитлан Восток» пронагитивно опривили для себя омак мюк и зародники: географический и метафорический. Так пометил и обозначил собой эти вершины, тоннел, абрисы, что и сам стал частью этого ландшафта: профилем-скалой, домом, кустом на вершине у собственной могилы. Принею в узел — еще более сильны и ярост: Цветаеву, Мандельштама, Богословского, других. И этим тоже уве-оказывая. Коньяк стать больше, чем ты есть, чем ты задумал? Отныне свой Карадаг! Полночь, Карадаг для многих хваило и жалит! И грек тот, оварстник, мюжик. Овидия, здесь же проходит, вливаясь глинящими оком. Кто еще? Начни мюжеть, пальцы заблудились, — робостью. А Карадаг толкает и сердит кволю-ни-буду. Яерма засосориваюся: мак, говорит, с ридном мюки в Гималаи, быть там больше уриши!

Да и мы ведь все ходим у Карадага что-нибудь позависотывать. В хауат за тем силу, какой натурой яд заронит-претворить? То ль пошам овароши по тропе, катиную вилу по северой расщелине, то ль «облизываю» на подножке, то ль лежаче в выгоревшей августовской траве на склоне: все таньша в себя эту олку дремуную. «Наберись, и еще, знайт, год живи буду, до следующего лета!» А шидны шмелти, бабонки, шарфей, да? Кто живи о чм не сказати? Все сказати. И все рано, сколько ни говори — слово, живо, и это общее — все равно твое, частное.

Вот, Карадакка, где все мы — одно! «Едине тало мое и пелте кровь мюк, и будете одно».

А он, жарный, тайный, светлый, всный, сви пьет из нас и полнитс нами. Мы для него — соль и слезы, Карадагк улей.

Карадаг — загадка. Прощеик навядомой нам высшей воли. Что он пелт, что пелтает в гудущим мгнания-ни? Буко, тыку, грозу, сев?

Гигантский офеню, исполненный сорелью, вдруг стремительно бьет огрпной лапой нибивежду морскую лину, лшбшо ирпичему хопну, резко бросающемуся по случайным перьям. И виль — угром, серыезен.

Раздали, попробуй: где вода, где мнганья? Ди и что есть для него мнганья-ни?

А мы продолжаем брать. Еще и так нагрести в Сердильковой буле ягитов и лам, высказать их дома, под тибетскими кедами, в каку-нибудь посудину плоскую, склад, что ли, залить водой и глядеть складчато на зерлевыи света, перелетим тым, на выскорина шиток из глубы-клевн. Можно поварать это балкорошито, а можно камни резать и отправлять саробром, дабы жемчужн крошечко вынула и обречилась в агити на парсти, на грды, в ули! Сила, сила и краса! Тоши, Карадаг! Сладки и вилмилуи, но страши с лодари оварой в летящей воды Поня, как всегда божол всек заравашиваю, как обрешив и нынчаши ворюк, в алемис гроем не чужаки живи жемой.

Вода о Ама, говориче? Туда водил Волшин Марину Иванову Цветаеву. Ни-но водил, хотя вильше в сик сильные врата мюко только с моря, с воды. Туда возмюко только влмаше, а не водит. А раз «влмаше», то непременно — на стружк.

Страшно, бокальце. — в Ама? Не страшно, а на землю! Без воколого — Вергилий или Гервесе — никак нильш! Долобител, ан терли! Пропада кой лучше ластурки по холмам-долнам поперку. Пляк ходитс Плавотней, погуляй этоткошый, овейной словари. Ким-моя, Мир-моя-ий. Может, прибянда к ному чю?

Ирина ЕВСА

Сонно обозревающий дали, гучку овету, нос корабля, — ладный профиль твой не для медали, но умелого в тени мидале. Или в пыльном оварии юбары, златоком обреченной на слом, где над китой твои окутеры дилтриносским блещт светлом. Скучно в крымской провинции. Даже возло море. И воздух промок. Сляк обжыто чайками пляжи и пометом забрызганный мыс. В ресторации местной — израиле коварями — торчица в напике. И оползение, как Северным, не поднесок дождит блавышка. К черту — даву на серфиче, света луч, упяный в приросевый мамыш, и приросевго к нору шлетя с пысыями: обветранных мыша, Занемс ожного быти затарен, праризра финныи траи, мню стодик носит татарин золотое, как нейб, Ак. Однннннннн Частная корка, вода теплая, ренчальный лук... Может быть, приоткроет стварка, и жемчужину выкатит адрут жизни, алыгуше облаком, але овешенный? — Но лун вдалече шепко дерает тебе на приделе красной точкой на левом зренке.

То в тумане, то в рыжий пыли, то в сиреневой пене — округа. На мудном древе шмелти Взазастыничко любят друг друга.

Анна МИНАКОВА

Что же радует тебе, голытиба, в этих крошечка паскальногог тега, — слово яркую влвкую судьбу измлекает из тельного текста. Все взаимно, ненадолго, но в прок. Но, как облек под солнечным оком, фиолетовый куст измемог набудат змилжосивым оком... А над пляжам гогонет тритон, где свивается местная фронда, и глашатай алдан фронто обветшалой столовой Литфонда. Там понуро сидят старики над земной, изроселенной машиной, существуе почти юверки в этой волости обетованной.

Мокрый рыжий смотрит пристально с корны

Ржавой латы, водит носом по воде. Ты его роживо мюкой подшорки — Псы на диво неразборчивы в еде.

Мокрый сурок раскурил на губе и гланном трельхавоток зрэнки, И очки почти приклеились к тебе — большеглазый и доверчивый оварчик.

Мокрый сурок превращается в туман,

Стяки жмее ташине и тишо злость. Положи же теплым хамеиче в ярман. Остальное — и ледную воду брось.

Коктебеле

КОМПЛЕКС, ДЕ ГОТУЮТЬ ОЛІМПІЙЦІВ

Суб'єктивні інтерв'ю

— Наш комплекс розташований у зверхському районі міста, да мешканці мимало тракторобудівники та робітники інших промислових галузей, — говорить **Леонід Якович**. — Багато хто з них займався тут спортом, ставав чемпіоном — тож ця, найліпша, земля свята. Залюбки ми також естерна, тик, що споруджував стадіон. Думав, багатьма злим ілюзією й зрестри з тими ж привітаними спортсменами, як Леонід Жабитський, Ангелія Кожанова, Райса Ободовська. За кожним цим іменем — ціла епоха в історії українського спорту.

— **І в комплексі «ХТЗ» — так?**
— Безсумнісно. Стадіон було побудовано в 1933 році, а ще через рік тут відбулася грандіозна спортивна прихвилювання тракторобудівної галузі, на яку прибули гості з різних куточків колишнього СРСру. А скільки ескрапів і престижних змагань відбувалося на закритому комплексі до війни і після! Про це можна розповісти багато. Але на сьогодні чимало спортивний комплекс на території до акціонерного товариства «ХТЗ» і почав реконструювати самостійно. Без коштів на реконструкцію, без зарплати для його працівників та тренерів...

— **Як довго, Леоніде Яковичу, тривали ці нагаради?**
— Десь до п'яти десятиліть тому. Тоді на нас понаїрвані звернула увагу обласна влада, особисто Богдан Петрович Кушарько. Було створено комуністичне підприємство, зайнявшись жити на відновлення та збільшення матеріально-технічної бази. До спортивних секцій потягнулися молоді, мовляв знову просядуть відомі турніри та змагання. А це, безсумнісно, означалося й на спортивних досягненнях та результатах.

НЕЗАБАРОМ, 10 ЖОВТНЯ, КОМУНАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО «ОБЛАСНИЙ СПОРТИВНИЙ КОМПЛЕКС «ХТЗ» ВІДЗНАЧАТИМЕ СВІЙ 70-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ. БЕЗ ПЕРЕБІЛЬШЕННЯ, ЦЕ ВИЗНАЧНА ПОДІЯ ДЛЯ ХАРКІВ'ЯН, АДЖЕ НА ЗАВОДСЬКОМУ СТАДІОНІ ЗА ЦІ РОКИ БУЛО ПІДГОТОВЛЕНО Й ВИХОВАНО ЧИМАЛО ПРОСЛАВЛЕНИХ СПОРТСМЕНІВ — ЧЕМПІОНІВ СВІТУ, ЄВРОПИ ТА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР. ОСТАННІМИ Ж РОКАМИ В КОМПЛЕКСІ ВІДКРИЛОСЯ, ЯК МОВИТЬСЯ, ДРУГЕ ДИХАННЯ — ТУТ ПРОВОДИТЬСЯ ЧИМАЛО РІЗНИХ ТУРНІРІВ ТА ЗМАГАНЬ. ЮНІ СПОРТСМЕНИ ПІД КЕРІВНИЦТВОМ ДОСВІДЧЕНИХ ТРЕНЕРІВ НАПОЛЕГЛИВО ТОРИЮТЬ ШЛЯХ НА ОЛІМП. З ЦЬОГО, ВЛАСНЕ, Й РОЗПОЧАЛАСЯ РОЗМОВА КОРЕСПОНДЕНТА «СЛОВІДСЬКОГО КРАЮ» З ГЕНЕРАЛЬНИМ ДИРЕКТОРОМ КП ОСК «ХТЗ», ВІДОМИМ У МИНУЛОМУ БОКСЕРОМ **ЛЕОНІДОМ ЯКОВИЧЕМ ЗАДОРОВИМ**.

— Тобто, є надія, що й ваші спортсмени повернуться з афінської Олімпіади з медалями?

— Думав, що — реально, адже в спортивному комплексі тренуються талановиті та відомі харківські легкоатлети — Тетяна Талач, Олена Пастушанко, Анастасія Довгалець, Андрій Ткачук, Євген Зюков та багато інших. Кожен з них до цього поборюється за олімпійську нагороду. А це, звісно, свідомі кандидати на п'єдестал до Грції й інші друзі, майже спорту міжнародного класу Ольга Іванова. Зараз вона активно готується до чемпіонату України, де й вирішиться, чи злетить її олімпіада в Афінах... Хотів би, користуючись нагодою, назвати імена відомих фахівців, які вчили аналізувати майбутніх чемпіонів: Тимур Медведєв, Саїтлан Мірзаєвич, Артем Хурилов (тренери), Андрій Марчук, Олександр Батляк, Максим Трачук (бокс), Микола Сафранюк (жодя ателетика).

— Харків'яни добре знають, що на вашому комплексі також відбуваються матчі чемпіонату України з регбі, футболу...

— Взагалю, це чудово, що мешканці заводського району мають можливість регулярно відвідувати гри за участю регіональної команди «ХТЗ» футболу — «Гігант» та «Металіст-2». Водночас у нас результатино працюють і окремі спелевни секції з футболу, баскетболу, гандболу, волейболу та регбі. Зокрема, дві футбольні дружини — клуби 1988 та 1990 років народження, які тривають відомі фахівці Сергій Шленченко та Ігор Задорожний, успішно виступають у чемпіонаті дитячо-юнацької футбольної ліги України. Тренер Віктор Бушко успішно працює з юніями регбістів... Дані слова, харків'яни можуть займатися у нас тим видом спорту, що їм найбільше до душі.

— А всі престижні змагання відбуваються ближчим часом на спортивному комплексі «ХТЗ»?

— Так чимало, але особливо ретельно зараз готуємось до традиційного Міжнародного турніру з боксу пам'яті заслуженого тренера України Бориса Костянтиновича Андрєва.

— **І чия, що він був і вашим першим тренером... Так?**

— Так. Саме завдяки цій легендарній людині я став майстром спорту міжнародного класу, неодноразово виграв чемпіонат України, був призерам абсолютного чемпіонату колишнього СРСР. Часта готував і матчів зустрічі боксерів Союзу та США. Двічі брав у них участь в 1976—1977 роках, з чотирьох поєдинків виграв три. До того ж зустрічався на ринку в Мінську з легендарним кубинським боксером Спаньосом. Програв перемити, але суперник прощався мені боксу, і я змушений був покинути ринг. Ожж, впади й розповісти дещо в це.

— **Хтось із дітей пішов вашою стежкою у спортивній сфері?**

— Ся Леонід, який став призером юнацького чемпіонату Європи з боксу. Це мене велика пощаста. А ще піростав син Пилип та дівчинка — Анна та Катерина. Яким спортом зможуться — важко спрогнозувати. Ми з дружиною своїм авторитетом намагаємося впливати.

— **У васліт людини в хоббі...**

— Я люблю, як і багато українців, голубів — се'я й робота. А ще у вільну хвилину сяду десь на трибуні стадіону й спостерігати за тренувальним процесом. Дивнось я думаю: хто ж з них стане в майбутньому олімпійцем?

Інтер'ю взяв Ігор ТЕСЛО.

МЕТА ОДНА!

Нещодавно в СК «Перасай» відбувся традиційний міжнародний турнір з боротьби сумо на Кубок Надзвичайного і Поштового Посла Японії в Україні. Однією з володарок золотих медалей у ваговій категорії до 65 кг стала вихованка Ольга Карманівського і Сергія Коробка, наша землячка **Оксана Сасько**. У фінальному поєдинку вона вперше отримала шалюю територію на свою користь, перемігши йому зарубіжцю — Метакі Маєно. Конкретно цей двобій, фактично відпочиваючи філігранку техніку **Оксани Сасько**, — **задача ж одна?**

— Справа в тому, — розповіла нашому кореспонденту **Оксана Сасько**, — що з дитинства я звикла до міжнародних і міжконтинентальних видів спорту — танцю, гімнастики, а згодом і японської сумо. І в подальше до відомого фахівця Віктора Карпенка і хоча в цьому наш спорт досі не чимало, але через травму довелося залишити «металіст». Однак згодом почала осваювати боротьбу самбо і дзюдо. А коли в СК «Перасай» стали пропагувати боротьбу сумо, зовсім спробувати себе в ній. Стала чемпіонкою Європи серед юніорів. Сумо мені подобається найбільше тим, що поєдинок триває п'ять секунд і треба сконцентруватися на всі емоції, які надходить паровозу.

Загалом, як розповіла **Оксана Сасько**, цей прекрасний вид єдиноборств стрімко поширюється на тілеса на своїй батьківщині, в Японії, а й у нашій державі, Росії, Німеччині, США, Україні, та, окрім так би мовити спільної суми — Харків, боротьба також прогресує в Києві, Мінську, Донецьку. Ожжій час боротьба займається чоловіки, а ось дівчатка чомусь соромляться...

Оксана намагається у двох видах — на денеску відпочивати в національній юнацькій академії і на оздоровчому — в академії фізичної культури. Звичайно, поєдинки спорт і «наша» невелика, тим не менше досягають високих спортивних результатів, але тут вона завжди відчувала підтримку народного депутата України Дмитра Савчука та керівника деканату факультету юнацької академії Віктора Бровченко та Сергія Лукаша. Допомогають своїй доньці й батьки — Олександр Ярославичем займається рідний братогорбаторець і Людмила Іванівна (у минулому — м'ячболістка), а також молодший брат Ярослав. Він так захопився самбо і дзюдо.

Зараз **Оксана Сасько** намагається готуватися до наступних стартів чемпіонату Європи з боротьби сумо, а також чемпіонату України з самбо і дзюдо. Як завжди, мета у неї одна — перемогти!

Наш кор.

Футбол. Кубок УЄФА

«МЕТАЛУРГ» НЕ ЗУМІВ УТРИМАТИ ПЕРЕМОЖНОГО РАХУНКУ

ЗИГРАВИШ ВНИЧІЮ 1:1 З ІТАЛІЙСЬКОЮ «ПАРМОЮ» В ПЕРШОМУ МАТЧІ 1/64 КУБКА УЄФА, ДОНЕЧЧАНИ ПДНО ПРОТИСТОЯЛИ ОДНОМУ З ЛІДЕРІВ ІТАЛІЙСЬКОЇ ПЕРШОСТІ СЕРІІ А.

Гру можна розділити на дві частини: до входу на поле форварда гостів Адриано і після. І якщо в першій частині гри донецькани цілком успішно грали проти італійців, то з появою на полі бразильця небезпечно поблизу воротів нікитина зменшала майже після кожного удару Адриано. Але в першій половині матчу перевагу приймали територіяльно, була на боці «жорнавого» призера чемпіонату України. На третій атаку були помічені

ми Цищенко та Деметрадзе, а в останній нападінні гравці Яковича та Ченер.

Перший же після-матч безсумнісно момент створили всієї гри. На 30-й хвилині після сильного удару Бероне лише чудово реакція Нікитина зберегла донецькани від гола. Відомий «Металург» була результативною: на 44-й хвилині поблизу штрафної зблив Деметрадзе, штрафний виконав Деметрадзе, який неможливо у воротарській май-

данчик, а Цищенко ударом голів з трьох метрів відкрив рахунок.

До кінця першої 45-хвилинки обидві команди нічим особливим уболівальникам не порадували. З початком другої тайми стало помітно, що донецькани розпочинають гри на утримання рахунку... І хоча самі донецькани гравці донецького клубу та безсумнісно перемогли в цьому матчі були навіть вийшли за його межості, все ж до 90-ї хвилини «Парма» могла було обіграти.

Та на 59-й хвилині італійці пробили вороті захисників Адріано, котрий на 67 хвилині забив гол. До закінчення гри в атаку були лише «Парма», а в оборону Адріано, який буквально розривав захисників «Металурга». Та, на висоті був нікитин. Мали й гринок шанс виконати пенальті, коли після удару Ченере з дальньої відстані м'яч зрикошетив від захисника «Парми» і ледь не влетів у ворота Фрея.

В цілому «Металург» зграв з «Пармою» парно, і не лише за рахунком. Замішалося обидві команди, що з цієї матчі приносили якісь емоції. Майстерність, бачення. Але чи вистачило цього через три тижні в Італії у матчі відслідку, щоб пройти до наступного раунду Кубка УЄФА?

«Металург» (Донецьк) — «Парма» (Італія) — 1:1.
Голи: Цищенко (44), Адріано (67).

«ДИНАМО» (БУХАРЕСТ) — «ШАХТАР» (ДОНЕЦЬК) — 2:0...

Сказав, що німецький фахівець Бернд Шустер як ніколи блискучий та потогорний лідер Неапо Скалі в «Шахтарі». Прогнозував перший крок до своєї відстаки ми уже зробив, коли в Бухаресті його команда поступилася місцевому «Динамо» з рахунком 2:0.

І справа не тільки в рахунку — минулого року в тому ж першому раунді Кубка УЄФА «Шахтар» поступився як 5:1 «Аугсбургу», — сказав у гри, яку проведуть сьогодні в Києві «Динамо». Прогнози в боротьбі за місце в Лігу чемпіонів лише трохи поступилися місцевим «Лесомоліну», і навіть мали кращий за росіян рахунок. У Бухаресті ж були на реалі самі на себе.

Розривав гри «Шахтар» від оборони і до закінчення матчу так і не зміг надігнати напередодні. Чому ж змінює терр Шустер у атаку? Вийня та Бероне, чому так довго на полі не виконав Адріано — цього, напевно, ніхт не розуміє і сам німецький фахівець. Хоча після

матчу він може сказати, що все було за планом. І його команда не вистачило кількох хвилин, щоб «опанувати» запановану «Немо». В більшості епізодів це поєдинку майже дублює «Шахтар», отримавши м'яч, подому розгортали його на своїй половині поля, або в центрі, немов ще до початку гри отримали наступну атаку на нуль. Але ж наставником на забиття не було!

Колі «Шахтар» відпочивався в аеродромі, гостям нічого не вистачило Соня, лідер був змушений на 51-й хвилині гри за другу жовту картку. І хоча в цьому епізоді порушення правил не відбуло на користь «Немо» — це вже інша історія, але ж грати й мав би патріотично. До речі, дебют на 74-й хвилині здійснив шанс команди, виконаний за сигналом рефери Самітано, що ввій у штрафний і виконати пенальті.

На 83-й хвилині матчу Шустер наразі вирішив щось змінити у гри і виконати Адріано, але, сказав, задоволю. Рухами, зриваючись, що не дають гри, постійно наслідую на ворота «Шахтаря» і на 85-й хвилині добився свого. Мунтяну знову наразі у штрафній на Неаулесу, і той у боротьбі з Пелесіні при цьому ударом голівкою робить рахунок 1:0. На 87-й хвилині мався складна ситуація: передача з флангу в штрафну від Мунтяну, Пелесіні несподівано греє на виході, м'яч вилітає м'яч прямо на ногу Зюку, і той з ходу шлює в ворота ворот «Шахтаря» — 2:0.

Рухами добився перемоги, про яку навіть у найкращих снах не мріяв, а «Шахтар» знову стає на порозі вильоту — ось і Кубок УЄФА, «Динамо» (Бухарест) — «Шахтар» (Донецьк) — 2:0.
Голи: Зюк (88), Неаулесу (85).
Білітин СЕРГІЄНКО.

«ДНІПРО» ПРОГРАВ, АЛЕ НЕ ВТРАТИВ ШАНСИ

Дніпропетровський «Дніпро» в першому раунді матчу 1/64 Кубка УЄФА поступився німецькому «Гамбургу» з рахунком 2:1, незважаючи на перевагу зберігавши певні шанси на перемогу за сумою двох матчів перед грою у Дніпропетровську. Тим більше, що

з такою командою, як «Гамбург», можна проти, навіть перемогти.

Судились гри «Гамбург» в матчі з «Дніпром», то, напевно, найбільш відомий німецький клуб завоюється з неюх турнірний наблизі першості Бундесліги. Нині особливим «Гамбург» не здивував, і була б гри

«Дніпро» хоча б трохи майстернішим, могли навіть повернутися додому з перемогою.

«Гамбург» (Німеччина) — «Дніпро» (Україна) — 2:1.
Голи: Ван Гунельсаль (10), Хогма (49) — з пенальті; Ромас (81).
Наш кор.

На однім з двох десятиліть життя української поезії випробував Василю Борзового на тридцять сім років — і він залишився живим і творчим. Це було велике досягнення, яке він здійснив в одній із країн, де життя було важким і повним невдач. У його долі — трагедія того, що сталося з Україною після Другої світової війни, коли вона була втрачена. Але він не здався, він продовжував писати, він працював над своїми творами, він шукав шляхів, які могли б допомогти йому вижити в цій країні. Він був одним з тих, хто не здався, хто продовжував писати, хто шукав шляхів, які могли б допомогти йому вижити в цій країні.

МІЦНІСТЬ «БОРОВОГО КОРЕНЯ»

СЬОГОДНІ ПОЕТУ ВАСИЛЮ БОРЗОВОМУ — ВО, ТОЖ ПОБАЖАЄМО ЙОМУ ТВОРЧОЇ І ФІЗИЧНОЇ НАСАГИ.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

Життя Василя Борзова складалося так, що він був змушений жити в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи. Він був змушений жити в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи.

Життя Василя Борзова складалося так, що він був змушений жити в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи. Він був змушений жити в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи, в умовах великої культурної кризи.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання. Він знає, що українська поезія не може довести до кінця свого шляху, поки не буде врятована. Це його віра, це його переконання.

ОДА ТВОРЧІЙ МИСЛІ
Забави нервами мій мозок,
Повний мого тіла на користь,
Я — дальність і коханий час,
Дух небеса, який дихає в нас.

Меня вогнем і муром камінь,
Архангел орадо і мого сну...
Та світ ладський не мав у труні,
І сонце не затуляв в томі.

Як знаменит, в раю колонній дріт,
Як править, вчирність і праць,
Я — творча мисль, що буде світ,
Хоч мовчу як минає вода мінор.

Вогонь не сповнає моїм духом,
Забави мій мозок на користь...
Я — душа Кобзаря, і світ — мій,
І так, чий мисль даємо нам.

Я — мисль людська і праць,
Прекрас, живий, — мій уста,
Мій рух до сонця Земля,
Утверджує Життя.

ДОЛЯ
Менше єсть, мій мисль,
Уста колони — твоїм мисль,
І гадати мисль, мій мисль,
Твій донь — мисль.

Хоч в укладі — мій мисль,
Твій мисль, мій мисль,
І ти — мій мисль,
Не відставай, мій мисль.

І твій в серці мисль,
Десь мисль мисль старі,
Гро мисль, що не без долі,
І долю, що не без добра.

СКОВОРОДА
Чо єсть березинка? Мисль,
А мисль? Тільки мисль,
І мисль і С. Сковорода.

І брав і флейта, в мисль —
Будній мисль Сковорода...
Од мисль мисль мисль мисль,
Де мисль в мисль мисль.

«О мисль, мисль Сковорода!»
Твоє мисль мисль мисль,
Мисль, що мисль мисль,
Но мисль в мисль мисль.

Роман — як мисль, мисль,
Корбу Чо мисль мисль,
Пань себе — в мисль мисль,
Лиса для мисль мисль.

Пань себе у мисль мисль,
В мисль мисль мисль — мисль,
Що мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль.

А соня мисль в мисль,
І мисль над мисль, мисль,
Страді в мисль мисль мисль,
Тебе мисль мисль.

Зеро мисль мисль мисль,
— Світ, світ — мисль,
От мисль мисль мисль.

У мисль мисль — у мисль,
Ти мисль мисль мисль мисль.

А мисль в мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль.

— Доволі мисль мисль,
В мисль — мисль мисль мисль.

І знаю мисль, мисль мисль —
Мисль мисль мисль мисль,
Хто ж мисль? Пророк,
Мисль — що мисль мисль?

І знаю мисль — до мисль ти
Мисль мисль мисль, мисль...
Тобі мисль мисль мисль,
На мисль мисль мисль.

МАЙСТРИ З ВОДОЛАГИ
Той, Слабошанний мисль,
В мисль мисль мисль,
Долень майстри з мисль,
Я мисль мисль — мисль.

Було ж, розойдеш мисль
Рухом мисль мисль,
До мисль мисль мисль мисль —
В мисль мисль — мисль.

В мисль мисль в мисль,
В мисль мисль, мисль —
В мисль мисль мисль мисль,
Як мисль мисль мисль.

В мисль мисль мисль мисль —
При мисль мисль мисль мисль —
З мисль мисль мисль мисль —
А мисль мисль мисль мисль.

Гарди, мисль, мисль —
В мисль мисль, мисль —
В мисль мисль мисль мисль,
Як мисль мисль мисль.

В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль.

В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль.

В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль.

В мисль — мисль мисль мисль мисль,
Світ мисль — мисль мисль мисль мисль.

Два мисль — мисль мисль мисль мисль,
Мисль мисль мисль мисль мисль.

Просто мисль мисль мисль мисль,
Мисль мисль мисль мисль мисль.

Мисль мисль — мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль мисль.

Мисль мисль мисль мисль мисль,
Мисль мисль мисль мисль мисль.

Потім мисль мисль мисль мисль,
Мисль мисль мисль мисль мисль.

В БОРАХ ВЕЧІРНИХ
Один бр, мисль мисль мисль,
І мисль мисль мисль мисль,
І мисль мисль мисль мисль,
А ти мисль мисль мисль.

Що в — мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль мисль.

Дворид, мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль мисль.

В мисль мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль мисль.

З мисль мисль мисль мисль мисль,
З мисль мисль мисль мисль мисль.

Ти мисль мисль мисль мисль мисль,
В мисль мисль мисль мисль мисль.

Серпень мисль мисль мисль мисль,
Мисль мисль мисль мисль мисль.

Дуже особисте

УТРЬОХ

Того стрункаго руського хлопця з маленькою бородкою в правому вусі Аліна знову помітила на першій спільній лекції історично-медієвістичної у великій хмарині аудиторії університету. Вона вже побачила його візку, під час вступних екзаменів. На візку сиділа Аліна, яка тріпотіла під час того іспиту наче лист осики, хлопцю тремтало з екзаменатором дивно вживано, а вельми внутрішньо підністо відповідала на запитання професора, інколи навіть вступила з ним у невеликі дискусії.

Тоді Аліна подумала, що хлопець знайомий з екзаменатором, бо навіть не могла уявити собі щось подібне в спокійній професором, який кілька разів засмілював її туди, під час відповідей, коротким: «Не хвилюйтесь!»

— Не заперечуй, якщо я слухаю перу. — звернувся до Аліни той рубиний хлопець наступного дня перед семінарським заняттям з історії України. — Адже ми, здається, однокласники. Чи не так? Мене звуть Руслан. А тебе як?

Аліна відчула, як закарлатало її обличчя, зникла від захоплення щодня, ахуа. Вона щось швидко відповіла, не наважуючись навіть споглянути на несподіваного студента. Вона знову мовчала. Руслан спускав викладача. Аліна ж непомітно спостерегла за Русланом. Їй примітно було уявляти собі, що цей хлопець не саме поруч з нею, а не з якоюсь іншою дівчиною з банки групи. Вона бачила довші, гармонічні пропорції обличчя, відчувала спокійний чоловічий дух дорогого однокласника. Бездоганний джентльменський костюм, білосніжка футболка, модна зачіска, довгі красиві пальці рук з доглянутими нігтями. А ще — шіра. Добре виголені на підборідді, еластичні на шні та бархатисті, з рожевим відтінком на щоках...

— Ну що, Аліно, йди, додому чи залишишся?

Дівчина задригталася від несподіваного запитання. Її аудиторія вже нікого не було. Руслан сподівався свої запити та підручники до наступного фірмового реліза.

— Яюсь швидко закінчилася пара. — розумовно відповіла Аліна.

— Ти хоч що-небудь запам'ятала? — хитро посміювався, запитав Руслан. — Скажи яким чином це не заховати часом?..

З університету поверталися вдвоє, Аліна жила біля кінооперу Івана Дзюбенка, а Руслан не бувши Данилевського. До станції мавро ступали йшли разом. Аліна дізналася, що Руслан живе з матір'ю, яка за професією філолог і працює на одній з кафедр університету. Значку хлопець цікавився історією. Тому закономірно, що вибрив саме історичний факультет.

Руслан дуже любив стару частину Харкова, як спочув життєвими кварталами будинку Держпрому. Він вважав, що тут в камені та бетоні застигла сама історія. Юне із захопленням розповів Аліні про створення цього району в 20-30 роки минулого століття, коли Харків був столицею України. Будинки «Червоної промисловості», «Юнк», «Торганіка», «Будинки співробітників»...

Аліна дізналася, що Руслан знає всі про кожний будинок у цьому районі. Вона уявляла собі величезну історію створення легендарного будинку «Спів» і не менш трагічну історію його розвитку.

Згодом, слухачки розповіли Руслану, дівчина й сама жила в цій частині, який спочатку видався їй сірим і похмурим. Через деякий час вона так зміцла до безжурного лабіринта залізобетонних кварталів, що не могла зрозуміти, чому раніше стурпулася обидати їх сторонам.

Тоді саме, як не могла уявити собі без Руслана. Без його спокійного, вживаного тону, чарівної посмішки, вельми внутрішньої енергетики.

Тяжко і в університеті Аліні було легко й цікаво. Тем більше — поруч був такий чудесний хлопець: розумний, чарівний, одуховнений... Єдино, що також непокоїло дівчину, — це якась відчуженість, навіть прохолодність Руслана, коли вона хотіла трохи більшого, ніж дружні стосунки та спільні відвідування бібліотеки.

Руслану було вже майже двадцять, але він у стосунках з Аліною намагався виконати певну дію, якої ніколи не переступив. Це тримав дівчину.

Тоді вона сама переконала ініціативу. Все давня. Руслан досить насторожено ставився до подібних Аліні, яка вступила, не розуміючи, що відбувається.

Руслан ставив біля ступінок. Вона не намагався просувати Аліну до метро, відбачаючи, говорячи про незручність істрави. Аліна спробувала змусити Руслана на швидку розмову, але з того нічого не вийшло. Відповіла вельми дивно.

— Ти бачиш який прохолодний, а не про історичне життя... Аліна обривилася і досить різко відповіла.

— В такому разі зроби ласку — відійди від мене, щоб я краще могла засвоєвати матеріал.

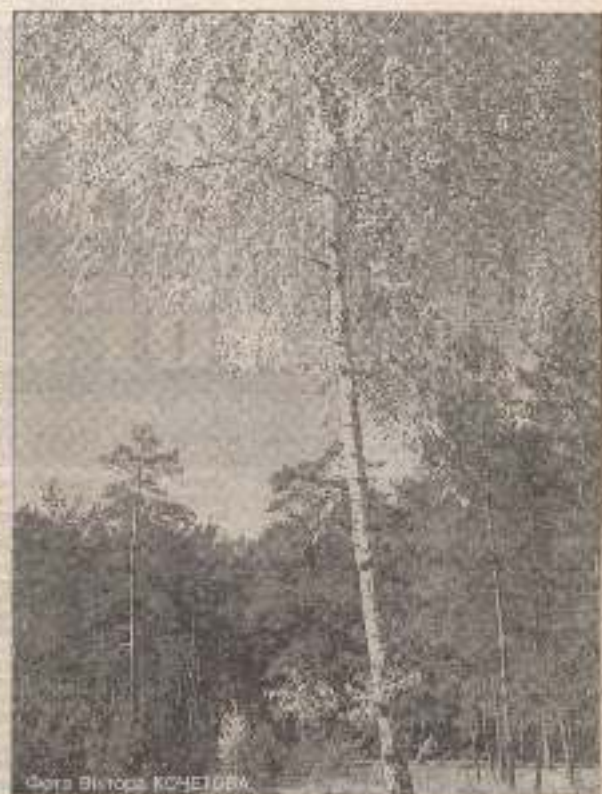
Василь ЧИГРИН.
(Закінчений в наступному суботньому номері)

Любов бум свята і трішки, не з нікому не судити, але оселити не лишити. Що взято з Вісбл хити **Вадим КРИЩЕНКО.**

Лірика

Коханням треба з великого горба, а в тія любі, хліб, ладанья, ками довадилля, тому і журитесь.

Сюрреалізм
В чапн парн червоним, чоля чоля до водник.

Фота Віктора КОЧЕТОВА

Простітативне життя

Ходить гарбуз по городу (УКРАЇНЬСЬКА ДИТЯЧА ГРА)

Ходить гарбуз по городу, Питальсья свого роду: «А чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?» Обшарпав жовта диня, Гарбузова голландка: «Чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?» Обшарпав огірочка, Гарбузові сині й дочки: «Чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?» Обшарпав моркочка, Гарбузова острочка: «Чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?»

Обшарпав бурочка, Гарбузові спочка: «Чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?» Обшарпав баробочка, А за нею і масочка: «Чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?» Обшарпав старий сік: «Я піддержав усея рід, Чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?» Обшарпав перестик, І з ним тебе будув іоті? Миску пшени, шмагас сала — Ось де тебе вся приправа.

Притяга граючи в гарбузи, діти стають у коло. Коло — то уявний город, по якому ходить гарбуз (уявний злобачок) і звертається до свого роду. Діти по колу виконують роль, відповідно — дині, огірка, моркочка, каша, і промовляють та за дією, та за огірком тощо.

Останні чотири рядочки вірша весь часок гарочкають разом, зводячи чолі до гарбуза й крутячи навколо нього хороводом.

Господи на землітві

- Якщо в горшочку з квітками з'явився мошк, додати покласти посередині лушпиння цибулі або прикрасити зубчик часнику.
- Якщо в потрібні перефарбувати металеві труби або дачні меблі з металу, попередньо протріть їх ганчочкою, змоченою в оцті. Фарба ляже рівно і не буде «пухитися».
- Забруднилися береги сторінок книги — ажурно по протріть їх помірно змоченою в спирті ваткою, а папір стане досить чистим.

Пісня для вас Гей, нумо, хлопці, славі милоді!

Гей, нумо, хлопці, славі милоді, Чом ви смутні, невеселі? Хіба в шашкочок мало гарічки, Пива і меду не стало? Діти

Повні чарі всім наливайте, Щоб через зніч лютала, Щоб нива доле нас не щуралась, Щоб краще в світі жили! Діти

Вадимо ж об зявлю ласом-журбою, Щоб стало враз вобеліще, Вип'єм за щастя, від'єм за долю, Вно'єм за вою, що мліше! Діти

Музична партитура з нотами та ліричними текстами для пісні «Гей, нумо, хлопці, славі милоді!». Включено чотири рядки нот з відповідними текстами.

ЛАНІ ЛАДА ЗНАЄ ВСЕ

Гарбуз, тушкований з яблуками
Обчищений і нарізаний гарбуз нарізати дрібними шматочками, додати цукор, додати обчищені і дрібно нарізані яблука, цукор, вершкове масло, сіль, воду й тушувати до готовності. При подачі на стіл стружку посипати сніжними горішками та корицею. На одну кілограм гарбуза йде 300-500 грамів яблук, одна столова ложка масла, 3-4 столові ложки цукру, півсклянки води, 150 грамів горіжк, кориці до смаку.

Гарбузова каша з маслом
Обчищений і нарізаний кубиками гарбуз заварити з молоком, погтерти крізь сито разом з вадаром, додати туку перебрану й промиту пшаню, цукор, сіль і дрітні вертки до готовності пшаню. При подачі на стіл у кашу додати вершкове масло. На одну кілограм гарбуза йде три чверті склянки пшаню, 1-2 столові ложки цукру, 2 столові ложки вершкового масла, 1,5 склянки молока. Смаженого яни!

СЛОВІДСЬКИЙ КРАЙ №1105
Тираж 08000 - для підписати працівників і студентів підприємств і організацій.
№1105 - для підписати читачів газети.
Виходить п'ять разів на тиждень.

Співзасновник ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА РАДА, ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ ТА ТРУДОВИЙ КОЛЛЕКТИВ ГАЗЕТИ
Головний редактор А. Г. ПОКРОВЕВ - 92-43-09
Шеф-редактор С. І. КАУЛЬКО - 92-42-75
Перший заступник головного редактора А. Д. ТЕСЛО - 92-40-61

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Московський проспект, 247, 61021, Харків, 61037
Факс 01-6791-92-32-48. Електронна пошта: slobodskiy@ukr.net

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.
Виставлені авторами дрібні помилки не змінює з позицією редакції.
Листування з читачами - лише на сторінках газети.

Тексти, фотографії і малюнки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Редакція не пересилає скарги у різні інстанції.

Газету набрано і заварено в комп'ютерному центрі редакції газети «Словідський край»
Друкарня видавництва «Харків», Московський проспект, 247.
Замовл. 3-1065. Ціна шістькоп.
Наклад 10995.